

ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΡΙΘ. 2

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟ 2/2019 ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗΣ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ 2ΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΔΗΜΟΥ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ

ΘΕΜΑ: “Ονοματοδοσία της παραποτάμιας οδού (όχθης Πηνειού ποταμού) σε οδό Ραφαέλ Λέμκιν”

Στη Λάρισα σήμερα 5-2-2019, ημέρα της εβδομάδας Τρίτη και ώρα 7:30 μ.μ., το Συμβούλιο της 2^{ης} Δημοτικής Κοινότητας Δήμου Λαρισαίων, συνήλθε σε τακτική συνεδρίαση στην αίθουσα συνεδριάσεων της 2ης Δημοτικής Κοινότητας στο Χατζηγιάννειο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Λαρισαίων, ύστερα από την με αριθμ.πρωτ.2/1-2-2019 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου της 2ης Δημοτικής Κοινότητας κ.Χατζηγρίβα Αριστοτέλη, η οποία κοινοποιήθηκε νόμιμα σε κάθε ένα από τα μέλη. Με την έναρξη της Συνεδρίασης, ο Πρόεδρος διαπίστωσε πως υπήρχε νόμιμη απαρτία, δεδομένου ότι σε σύνολο 11 μελών, παραβρέθηκαν παρόντα οκτώ(8) μέλη ήτοι οι:1) Χατζηγρίβας Αριστοτέλης (πρόεδρος), 2) Θωμοπούλου Ελένη –Μαρία, 3) Μαντζανή-Μπουρουτζικά Αγλαΐα, 4)Τουρσουνίδου-Καλογήρου Φωτεινή, 5)Καλαμπάκα Αλεξάνδρα, 6) Κουτσοκώστα Αγορή, 7) Τσεκούρα Μάρθα, και 8) Ζαφειρίου Αντώνιος. Δεν παραβρέθηκαν αν και προσκλήθηκαν νόμιμα οι κ.κ.1) Κατσαντώνη Στυλιανή,2)Αποστόλου Δημήτριος και 3) Μαχαίρα-Σαλάτα Ευαγγελή.

Το Συμβούλιο της 2ης Δημοτικής Κοινότητας Δήμου Λαρισαίων, μετά από συζήτηση σχετικά με το θέμα:

“Ονοματοδοσία της παραποτάμιας οδού (όχθης Πηνειού ποταμού) σε οδό Ραφαέλ Λέμκιν”, και αφού έλαβε υπόψη:

1. Το άρθρο 83 του Ν. 3852/2010.
2. Την εισήγηση του προέδρου της 2^{ης} Δ.Κ. και Χατζηγρίβα Αριστοτέλη βάση της οποίας ο Ραφαέλ Λέμκιν (Raphael Lemkin) (24 Ιουνίου 1900 - 28 Αυγούστου 1959) ήταν Πολωνοεβραΐος νομικός και καθηγητής του Πανεπιστημίου του Γέιλ. Κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου έχασε από την οικογένειά του 49 άτομα. Ο ίδιος γλύτωσε γιατί τον είχαν καλέσει στην Αμερική για μία έρευνα. Και ενώ μελετούσε τις γενοκτονίες των λαών και πάλευε για τους άλλους, γενοκτονούσαν τους δικούς του χωρίς να το ξέρει. Επινόησε τον όρο γενοκτονία ένα νέο όρο που δημιουργήθηκε μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου Πολέμου. Στην πραγματικότητα, το έναυσμα για την μελέτη και την συστηματική ενασχόληση με το ζήτημα της γενοκτονίας δόθηκε πολύ πριν το Ολοκαύτωμα. Αφορμή στάθηκε η δίκη του Soghomon Tehlirian για την δολοφονία του Talaat Pasha, την οποία ο νεαρός φοιτητής Lemkin παρακολούθησε και προβληματίστηκε σε βάθος. Γνωστή είναι δε και η ερώτηση που απηύθυνε, τότε, προς τον καθηγητή του: «Γιατί το να σκοτώσεις ένα εκατομμύριο ανθρώπων θεωρείται υποδεέστερο έγκλημα από την μεμονωμένη ανθρωποκτονία;».

Ο νεαρός φοιτητής της Νομικής Raphael Lemkin, θορυβήθηκε σε τέτοιο βαθμό από τη Γενοκτονία Αρμενίων, Ελλήνων και Ασσυρίων, που, συνειδητοποιώντας το νομικό κενό που υφίστατο, όσον αφορά την ποινική τιμώρηση όσων διαπράττουν εγκλήματα στρεφόμενα, όχι προς εξατομικευμένες υπάρξεις αλλά προς ευρύτατες πληθυσμιακές ομάδες, αφιέρωσε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του, προκειμένου να συνθέσει μια ειδική ορολογία και ένα νομικό κείμενο που να αποτρέπει και να τιμωρεί την τέλεση τέτοιων πράξεων. Στο έργο του «Axis Rule in Occupied Europe, (1944)» ο Lemkin ορίζει το έγκλημα της γενοκτονίας συνθέτοντας αυτόν τον νομικό νεολογισμό, δημιουργήσε δηλαδή αυτή τη λέξη, της οποίας πρώτο συνθετικό είναι το γένος (< ελλ.) και το δεύτερο συνθετικό προέρχεται από το λατινικό ρήμα cide που σημαίνει σκοτώνω (<αντιδ. ελλ. κτείνω). Ο όρος στοχεύει στην καλύτερη νοηματική απόδοση του σημαινόμενου, επιδιώκει δηλαδή να χαρακτηρίσει τις πράξεις που αποσκοπούν στην εξόντωση εθνικών, φυλετικών

ή άλλων ομάδων με σκοπό τον αφανισμό τους. Η ιδέα του Lemkin αναφορικά με τη γενοκτονία ως αδίκημα κατά του διεθνούς δικαίου έγινε ευρέως αποδεκτή από τη διεθνή κοινότητα και απετέλεσε μία από τις νομικές βάσεις των δικών της Νυρεμβέργης. Ωστόσο, η γενοκτονία δεν προβλέφθηκε ρητά ως έγκλημα στο Χάρτη της Νυρεμβέργης του 1945, αλλά θεωρήθηκε ότι συμπεριλαμβάνεται στις πράξεις που στοιχειοθετούν εγκλήματα πολέμου ή εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας. Η νομική αυτονόμηση της γενοκτονίας, ως ιδιαίτερης κατηγορίας διεθνούς εγκλήματος, κατοχυρώθηκε λίγα χρόνια αργότερα και πάλι λόγω των συστηματικών προσπαθειών του Lemkin, ο οποίος παρουσίασε σε αρκετές χώρες ένα σχέδιο ψηφίσματος για τη Γενοκτονία, σε μια προσπάθεια να πείσει την διεθνή κοινότητα για τη δημιουργία ενός συγκεκριμένου νομικού πλαισίου. Τελικά τα κατάφερε! Υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Πολιτειών, το ψηφίσμα κατατέθηκε προς εξέταση στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ και η «Σύμβαση για την Πρόληψη και Καταστολή του Εγκλήματος της Γενοκτονίας» υπερψηφίστηκε στις 9 Δεκέμβρη 1948. Πλέον, η Σύμβαση για την Πρόληψη και Καταστολή του Εγκλήματος της Γενοκτονίας τυγχάνει ευρείας αποδοχής. Επιπλέον, το ότι το έγκλημα της γενοκτονίας αποτελεί έγκλημα διεθνούς δικαίου, είτε αυτό διαπράττεται σε καιρό ειρήνης είτε σε καιρό πολέμου έχει αναχθεί σε διεθνή εθιμικό κανόνα, δηλαδή κανόνα δεσμευτικό για όλα τα κράτη, ακόμα και αν δεν έχουν προσχωρήσει στην Σύμβαση του 1948. Η διαπίστωση της διεθνούς εθιμικής ισχύος της Σύμβασης, ενισχύεται από το γεγονός ότι ο ορισμός της γενοκτονίας επαναλαμβάνεται αυτούσιος στα καταστατικά των διεθνών ποινικών δικαστηρίων (ad hoc Διεθνή Δικαστήρια για την Γιουγκοσλαβία και τη Ρουάντα), η νομολογία των οποίων έχει χαρακτηρίσει την γενοκτονία ως το «έγκλημα των εγκλημάτων». Η αυθεντική ερμηνεία του τι ακριβώς συνιστά το έγκλημα της γενοκτονίας περιλαμβάνεται στην αποκλειστική απαρίθμηση των περιπτώσεων του άρθρου II της Συμβάσεως του 1948 για την Πρόληψη και Καταστολή του Εγκλήματος της Γενοκτονίας, όπου ορίζονται τα ακόλουθα:

« Στην παρούσα σύμβαση ως γενοκτονία νοείται οιαδήποτε εκ των κατωτέρω πράξεων, ενεργουμένη με την πρόθεση ολικής ή μερικής καταστροφής ομάδος, εθνικής, εθνολογικής, φυλετικής ή θρησκευτικής, ως εξής :α) Φόνος των μελών της ομάδας β) Σοβαρή βλάβη της σωματικής ή διανοητικής ακεραιότητας των μελών της ομάδας γ) Εκ προθέσεως υποβολή της ομάδας σε συνθήκες διαβίωσης δυνάμενες να επιφέρουν την πλήρη ή την μερική σωματική καταστροφή της δ) Μέτρα αποβλέποντα στην παρεμπόδιση των γεννήσεως στους κόλπους ωρισμένης ομάδας, ε) Αναγκαστική μεταφορά παιδιών μιας ομάδας σε άλλη ομάδα».

Επίσης στο άρθρο 3 της Σύμβασης ορίζονται ως τιμωρητέες όλες οι πράξεις

Θα τιμωρούνται οι ακόλουθες πράξεις:

- α) Η γενοκτονία.
- β) Η συνεννόηση προς διενέργεια γενοκτονίας
- γ) Η άμεση και δημοσία προτροπή προς διενέργεια γενοκτονίας
- δ) Η απόπειρα γενοκτονίας
- ε) Η συνεργία εις τη γενοκτονία

Βάση όλων των παραπάνω, και της ανάγκης σήμερα να υπενθυμιστούν και να προστατευτούν αξίες και ανθρωπιστικά ιδεώδη που βάλλονται ποικιλοτρόπως, και λαμβάνοντας υπόψη τη σπουδαιότητα της προσωπικότητας του Ραφαέλ Λέμκιν, **η 2^η Δ.Κ. Δήμου Λαρισαίων αναλαμβάνει την πρωτοβουλία** να ζητήσει από το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Λαρισαίων, το οποίο έχει αποδειχθεί ευαίσθητο σε τέτοιες ενέργειες, να δώσει το όνομα αυτού του έγκριτου επιστήμονα στην παραποτάμια οδό(της όχθης Πηνειού ποταμού) η οποία στο εξής θα αναφέρεται ως οδός Ραφαέλ Λέμκιν, με απώτερο στόχο πέραν της ιστορικής υπενθύμισης να αποτελέσει σημείο αναφοράς και πραγματοποίησης σχετικών εκδηλώσεων ενημέρωσης-ευαισθητοποίησης των πολιτών στο μέλλον. Μια πόλη που τιμά τέτοιες προσωπικότητες αποδεικνύει έμπρακτα ότι δεν αφήνει την τύχη της στη λήθη του χρόνου.

3. Τη θετική τοποθέτηση του προέδρου της 2ης Δ.Κ. και τη σύμφωνη γνώμη του συνόλου των κ.κ.συμβούλων, μετά από διαλογική συζήτηση

ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΟΜΟΦΩΝΑ

Εγκρίνει και εισηγείται την **“Ονοματοδοσία της παραποτάμιας οδού (όχθης Πηνειού ποταμού) σε οδό Ραφαέλ Λέμκιν”**

Αποφασίστηκε, αναγνώσθηκε και υπογράφηκε ως κατωτέρω.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ 2ης ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Χατζηγρίβας Αριστοτέλης

ΤΑ ΜΕΛΗ

Κουτσοκώστα Αγορή

Θωμοπούλου Ελένη –Μαρία

Ζαφειρίου Αντώνιος

Καλαμπάκα Αλεξάνδρα

Μαντζανή-Μπουρουτζίκα Αγλαΐα

Τουρσουνίδου-Καλογήρου Φωτεινή

Τσεκούρα Μάρθα